

[OLBORNİKOW *ai*

G sg n olbornikow(e)go.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Przymiotnik od „olbornik” ‘poborca olbory, tj. czynszu z kopai hut kruszców’: Żadnego ołowiu od srebra nie będę odganiał albo tribował nikomu bez wiedzenia i dopuszczenia olbornikowego [połowa XVI w.] D. Molenda, Huty ołowiu w Małopolsce w XIV–XVIII w. [w:] Studia i materiały z historii kultury materialnej, LII, 1979, 163.

FP